

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Den sidste Perle.

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 308. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-idm140429411919792/facsimile.pdf> (tilgået 19. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

»Hun kommer, hun kommer engang! hendes Perle maa til, for at Krandsen kan bindes sammen!«

»Hvor boer hun? Hvor er hendes Hjem! siig mig det, jeg gaaer og henter Perlen!«

»Du vil det!« sagde Barnets gode Engel, »jeg fører Dig til hende, hvor hun endogsaa maa søges! hun har intet blivende Sted, hun kommer til Keiserens Slot og til den fattigste Bonde, intet Menneske gaaer hun sporløs forbi, dem Alle bringer hun sin Gave, den være en Verden eller et Legetøj! ogsaa dette Barn maa hun møde. Du tænker, Tiden er lige lang, men ikke lige nyttig, nu vel, vi gaae at hente Perlen, den sidste Perle i denne Rigdom!«

Og Haand i Haand svævede de hen til det Sted, som for denne Stund var Feens Hjem.

Det var et stort Huus med mørke Gange, tomme Stuer, og forunderligt stille; en Række Vinduer stode aabne, saa at ret den raa Luft kunde trænge ind; de lange hvide, nedhængende Gardiner bevægede sig ved Lufttrækket.

Midt paa Gulvet stod en aaben Liigkiste og i denne hvilede Liget af en Kvinde, endnu i sine bedste Aar; de deiligste friske Roser laa hen over hende, saa at kun de foldede, fine Hænder vare synlige og det i Døden forklarede, ædle Ansigt med Indvielsens høie, ædle Alvor i Gud.

Ved Kisten stode Mand og Børn, en heel Flok var det; den Mindste sad paa Faderens Arm, det sidste Farvel bragte de; og Manden kyssede hendes Haand, den, der nu var som et vissent Løv, og før med Kraft og Kjærlighed havde hygget om den. Salte, tunge Taarer faldt i store Draaber paa Gulvet; men ikke et Ord blev sagt. Tausheden her rummede en Verden af Smerte. Og stille, hulkende gik de bort.

Der stod et Lys, Flammen vred sig for Vinden og skjød op sin lange, røde Tande. Fremmede Folk traadte ind, de lagde Laaget over den Døde, de slog Sømmene fast, stærkt lød Hammerslagene gjennem Husets Stuer og Gange, de lød til Hjerterne, der blødte.

»Hvorhen fører Du mig!« spurgte *Skytsaanden*, »her boer ingen Fe, hvis Perle lærer med til Livets bedste Gaver!«

»Paa dette Sted boer hun, her i denne hellige Time,« sagde *Skytsengelen*, og pegede hen i Krogen, og der, hvor i Livets

[0 møde. Du tænker] møds. [i det breds] dog du tænker] m. mødet; dog du tænker: 0. 15 stode] stod 0. 19 hvilede] laa m, hvilede 0. 24 stode] m, stod 0. 28 *store] m0, tunge A, store C.